

ΔΙΑΣΠΟΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

4 MARCH, 2011 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Στον Ήλιο

Feb 17, 2011 07:11PM

Αλέκου Ν. Αγγελίδη

Ήλιε μ', γιε του Περίονα με τα ξανθά σου τ' άτια,
που περπατάς περήφανα στου ουρανού το θόλο,
πάν' στη χρυσή σου άμαξα, στ' αστραφτερό θρονί σου.
Σήμερα βιάσε τ' άλογα, λευτέρωσε τα γκέμια.
Κράτα σφιχτά το καμουτσι και χτύπα στα καπούλια,
σαν πάρεις τον κατήφορο στης γύρας σου τον κύκλο.
Και σα θα φτάσεις, Ήλιε μου, στη χώρα των γονιών σου,
συγκράτησε τα άλογα, τράβα τα χαλινάρια.
Εκεί σιγοπερπάτησε, κατέβα απ' το θρονί σου.
Πάρε δαυλό απ' το χέρι της, πύρα απ' τη φωτιά της,
νά 'χεις διπλάσια δύναμη όταν γυρίσεις πίσω.
Να ξεπροβάλεις την αυγή, όλος φωτιά γιομάτος,
με δύναμη αλλιώτικη, με λάμψη όλο ζωντάνια..
Και σα θα βγεις κατάκορφα αντάμα με τη μέρα,
σκίσε, Ήλιε μ', την καταχινιά, σκόρπισε τη θολούρα,
τα σύννεφα ξεδιάλυνε και στα ουράνια λάμπσε.
Να ζεσταθούν τα σύμπαντα κι η ξενιτιά η κρύα,
να ζεσταθεί η καρδούλα μου που είναι παγωμένη.
Κατέβα, Ήλιε μ', χαμηλά, ζέστανε τα φτερά μου,
δυνάμωσε τα μπράτσα μου, άνδρειωσε το κορμί μου.
Να τεντωθούν τα νεύρα μου, να παίζουν τα πλατούρια,
ν' ανάψουνε τα αίματα, να πυρωθεί η ανάσα.
Βάλε φωτιά στα στήθια μου, κουράγιο στην καρδιά μου,
να ξανοιχτώ μεσούρανα, να ανεβώ κοντά σου.
Ν' αφήσω το χαμήλωμα, του κάμπου τα ισάδια,
του ξένου βάλτου τα νερά, της ξένης γης τα χνώτα.
Μαζί με τ' άλλα τα πουλιά, που τώρα κείθε φεύγουν,
να πάρω τον ανήφορο, του γυρισμού τη στράτα,
σαν τον πετρίτη γερανό, τον πελαργό του άσπρο.

Θέλω μαζί σου, Ήλιε μου, τον ουρανό να σκίσω,
τ' αγριωπά τα πέλαγα μαζί σου να περάσω.
Ν' αφήσω πίσω θάλασσες κι ωκεανών θολούρες.
Ν' αφήσω μαύρα σύννεφα, γιομάτα καταφρόνια.
Κι όπως θα είμαι δίπλα σου, μέσα στην αγκαλιά σου
κι όταν αγνάντια θά 'χουμε του Δία τα παλάτια
και έρχονται αστραφτερές του Παρθενώνα οι λάμπεις,
συγκράτησε το βήμα σου και πιο σιγά περπάτα.
Θέλω να δω από ψηλά, απ' τ' ουρανού τα ύψη
του κόσμου τα σταυρώματα και της ζωής τη φλέβα.
Να δω το γερο Ολυμπο, να δω Θεούς και Μούσες,
να δω πηγές π' ανάβληζαν άγιο νερό της γνώσης.

Κι αν τα πελάγη, Ήλιε μου, μαζί σου τα περάσω
κι αν σε αιθέρες κι ουρανούς γνώριμους ξαναφτάσω,
τότε θα σείσω τα φτερά, θα ρίξω απ' τις φτερούγες
του βάλτου πικροκαταχινίες, της ξένης γης τις πάχνες.
Θα πάρουν φως τα μάτια μου, το βλέμμα μου θα στράψει,
θα σφίξουν οι κλειδώσεις μου, τα κόκαλα θα δέσουν.
Τότε συ τράβα στο καλό, στη μάνα σου τη Δύση
κι άσε με εμένα μοναχό ψηλά να γυροφέρνω

σε ασημένιο ουρανό να διπλοφτερουγίζω
ως να γεμίσει η ψυχή ζωή, γνώση, ζωντάνια.
Να δω τι είχα κι έχασα, να δω σαν τι μου λείπει.

Κι αφού χορτάσω από ψηλά του τόπου μου τις χάρες,
πιο χαμηλά θα κατεβώ, καλύτερα να βλέπω.
Να ξαναδούν τα μάτια μου γαλάζια ακρογιαλία,
ακτές δαντελοστόλιστες, νησιά διαμαντοβράχια.
Να δω βουνά δασόραχα, βουνά πετροσπαρμένα.
Να δω στων λόφων τις πλαγιές ξέγνοιαστα ξαπλωμένα
χωριά μικρά κι ολόασπρα, σκόρπια μαργαριτάρια.
Να αγναντεύουν το γιαλό, τον Πλάστη να υμνούνε.
Να χαίρονται την ξαστεριά, το χρόνο ν' αφηφούνε.
Στους ποταμούς να νίβονται, στα γκρέμια να σκαλώνουν.
Νά 'χουν γυαλί το πέλαγος και χτένι τις χαράδρες.
Εκεί να καθρεφτίζονται κάθε πρωί και δείλι.
Να παίζουν με τα σύννεφα, να ντύνονται με χιόνια.
Να πλέκουν μ' αγριολούλουδα στεφάνια τιμημένα,
τη Δόξα και την Αντρεία μ' αυτά να στεφανώνουν.
Να δω το κύμα τ' απαλό, τ' αφροστεφανωμένο,
να μουρμουρίζει ξέγνοιαστο τραγούδι μυρωμένο,
καθώς θα πλένει αρμυρό των βότσαλων τα πόδια.

Οξιές και μαύρα έλατα ν' αλαφροπησιάσω.
Να γίνω αγνώριστο πουλί, μικρό ένα γεράκι.
Ψηλά να κάτσω στις κορφές, στα φουντωτά κλωνιά τους,
καθώς θα σιγοτραγουδούν, ν' ακούσω το σκοπό τους.
Να μάθω το παράπονο και τον πικρό καημό τους.
Πώς κουβεντιάζουν την αυγή, το δειλινο τι λένε.
Πώς συζητούν αδιάκοπα με το Βοριά αντάμα.
Να μάθω τάχα σαν τι λεν, που τ' άφησα έτσι έρμα.

Εκεί να σκούξω, Ήλιε μου, πως σκούζουμε κι εκείνα.
Ν' αντιβουίξει ο πόνος μου στων φαραγγιών τα πλάγια.
Ν' αφήσω στις χαράδρες τους να ξεχυθεί ο καημός μου,
που χρόνια τρώει αβάσταχτος τα δόλια σωθικά μου.
Και σα λαφρώσει η καρδιά και λαγαρίσει η σκέψη,
ψυχή να πάρω απ' τ' άψυχα, κουράγιο από τα βράχια.
Να κατεβώ στην άγια γη, το χώμα να φιλήσω.
Να πάρω λίγο αγιόχωμα να ρίξω στο κεφάλι
και της ζωής μου την κλωστή να ξαναδέσω πάλι.

Να γίνω Ήλιε μ' στραυραϊτός, πέρδικα, χελιδόνι.
Να πάω να πω κρύο νερό, μ' αγρίμια να μιλήσω.
Να κατεβώ στις ρεματιές, να δω πώς ζει τ' αρκούδι,
πώς βγάζει ρίζες το καπρί, πώς τρώει βελανίδι.
Ψηλά να βγω στα κράκουρα, στων όρνιων τα λιμέρια,
να δω σαν πού κουρνιάζουμε, πού έχουν τις φωλιές τους.
Να δω ζαρκάδια από ψηλά να παίζουνε στη χλόη.
Να δω λαγό τρεμόκαρδο του ίσκιο του πώς τρέμει.
Με το πετροχελιδόνο να παίζω μες στα γκρέμια
κι απ' τ' αψηλό το φρούδι τους τους κάμπους ν' αγναντέψω.
Να δω αγριοπερίστερο να βόσκει μες στ' αμπέλια,
να δω στη στρούγκα αρμεχτές και λιχνιστές στ' αλώνια.
Να δω τον ίσκιο του βουνού στο σπάσιμο της μέρας,
να ξεμακραίνει αδιάκοπα, στο κύμα να βουτάει.

Και σα θά 'ρθει τ' απόβραδο και πας, Ήλιε μ', στο στρώμα,

γλυκόηχο, νοσταλγικό να φτάνει της φλογέρας
το ξωτικό αντιβούσιμα ολόγυρα απ' τις στάνες.
Σμιχτό με τα βελάσματα, της στρουγκας χαροκόπι,
νά 'ρχεται σκύλων γαύγισμα και τσοπανιών τραγούδι.
Τότε να βγω στα τρίκορφα, στις μυτερές κοτρώνες,
ν' αφουγκραστώ στις ρεματιές πώς κλαίει η κουκουβάγια,
για το χαμό μου πώς θρηνεί που χάθηκα στα ξένα.
Και μια φωνή απ' τα σωθηκά από κει ψηλά να βγάλω,
ν' αντιβουίξουν λαγκαδιές, πετροπλαγιές και δάσια.,
για να μ' ακούσουν τα πουλιά, τα έλατα, τ' αγρίμια
πως γύρισα στον τόπο μου κι είμαι ξανά κοντά τους.
Να ξεθολώσουν τα νερά, πηγές να λαγαρίσουν,
να ξαστερώσει ο ουρανός, να ξαναβγει η πούλια,
να πάψει και το κλάμα της η δόλια η κουκουβάγια.

Να βγω μετά κατάκορφα σ' άγριων βουνών να βράχια
μονάχος μες στη σιγαλιά ν' ακούσω τους παλμούς τους.
Το καρδιοχτύπι να αισθανθώ αθάνατων προγόνων.
Και μες στην ξάστερη νυχτιά, στου φεγγαριού το δίσκο
να δω να στράφτουν δόρατα και περικεφαλαίες
τιτανομάχων πού 'φυγαν κι αθάνατοι απομείναν.
Ν' ακούσω λιανοντούφεκα, κλέφτικα καριοφίλια,
κλεφτών λεβέντικες ψυχές τη λευτεριά να υμνούνε.
Μες στα φυλλοθροίσματα στου άνεμου την αύρα
ν' ακούσω το περπάτημα παιδιών του Εικοσιένα,
νά 'ρχονται πέρα απ' τη Γραβιά, 'πτο έρμο Μεσολόγγι,
των Δολιανών λεβεντουριά, δόξες της Αλαμάνας.
Πέρ' από την Αράχωβα, απ' τα Ψαρά, απ' το Σούλι.
Απ' το Μανιάκι νά 'ρχονται αετοί του Παπαφλέσσα
και να μου λεν πώς νίκησαν οι αθάνατοι το χάρο.
Να δω το γερο-γούμενο με το δαυλί στο χέρι,
να μάθω πώς τραγούδαγε τη λευτεριά ο Διάκος.

Κι όταν η λάγνη η νυχτιά με το βουνό θα σμίγει,
τότε να κατεβώ κι εγώ, να πάω στους δικούς μου.
Να πάω να δω ποιοι πέθαναν και πόσοι ζουν ακόμα.
Να δω σαν πόσος μού 'μεινε κι εμέ χρόνος να ζήσω.

Αλέκος Αγγελίδης

.....

Related Posts:

- Σφάλματα και Πικρές Αλήθειες
- Έξι μέρες στο νησί του μαρτυρίου
- Η λέξη που αρχίζει από "Μ"
- Οι Αγώνες για τους ανήλικους εργάτες στην Αγγλία
- Η ασπίδα της Αθηνάς

Εμείς οι παλιάτσοι

Feb 18, 2011 07:18AM

Ευάγγελος Κατεβάτης

Εμείς οι παλιάτσοι
Της χώρας τ' ουρανού της θάλασσας και του φωτός
Εμείς οι παλιάτσοι
Τα παιδιά με τα πλατιά χαμόγελα και τα μεγάλα μάτια
Εμείς οι παλιάτσοι της ζωής
Παιδιά νικητών, παιδιά ηττημένων
Εμείς οι παλιάτσοι της ζωής
Της χώρας τ' ουρανού, της θάλασσας και του φωτός
Τα παιδιά με τα πλατιά χαμόγελα και τα μεγάλα μάτια.

Εμείς που δεν πάθαμε
Εμείς που δεν είδαμε
Εμείς που δεν κάναμε
Νίκες, ήττες, μάχες
Εμείς, που στον αγώνα μπήκαμε
Κρατώντας τις βαριές σκυτάλες.

Βαριές απ' αγώνες
Βαριές από ήττες και νίκες
Βαριές από δόξες
Βαριές από λάθη
Εμείς τα παιδιά των μεγάλων
Εμείς τα παιδιά των μικρών
Εμείς τα παιδιά των γενναίων
Εμείς τα παιδιά των ασήμαντων

Εμείς οι παλιάτσοι
Της χώρας τ' ουρανού της θάλασσας και του φωτός
Τα παιδιά με τα πλατιά χαμόγελα και τα μεγάλα μάτια
Παιδιά νικητών, παιδιά ηττημένων
Σε Σας, εδώ σ' αυτή την εκκλησιά
Τη δίχως λιβάνι, τη δίχως παπά,
τη δίχως καμπάνα εκκλησιά, θα πούμε...

Δεν είναι ύμνος αυτό που θ' ακούσετε
Δεν είναι θούριο ή θρήνος
Δεν είναι καν τραγούδι
Είναι ένα ξέσπασμα ψυχών, νέων ψυχών
Αυθρώπων, δεμένων με το χθες
Δεμένων με το σήμερα, δεμένων με το αύριο
Της χώρας τ' ουρανού της θάλασσας και του φωτός
Είναι ένα ξέσπασμα ψυχών, των παιδιών
Με τα πλατιά χαμόγελα και τα μεγάλα μάτια
Παιδιών νικητών, παιδιών ηττημένων.

Πρωτόδαμε το φως του ήλιου
Μέσα στα συντρίμια, τις στάχτες
Και τους καπνούς του πολέμου.
Με το φόβο αδελφό και το μίσος πατέρα, ανδρωθήκαμε
Και πιστέψαμε, ελπίσαμε και πλάσαμε
Κι' αναστήσαμε
Ότι κατεστραμμένο και ρημαγμένο
Ότι πατημένο και νεκρό

Δώσαμε στην ζωή τη ζωή μας
Δώσαμε την πνοή της πνοής μας
Δώσαμε στην ψυχή την ψυχή μας
Κι' αναστήσαμε

Τη χώρα τ' ουρανού της θάλασσας και του φωτός

Μας είδαν οι ξένοι και μας φθόνησαν
Μας είδαν οι ξένοι και μας μίσησαν
Μας είδαν οι ξένοι και μας φοβήθηκαν
Και μας στείλαν κατάρρα
Για να πάθουμε
Για να υποφέρουμε
Για να γονατίσουμε
Για να ικετέψουμε

Και μείς, πάθαμε, υποφέραμε, γονατίσαμε, ικετέψαμε.
Και μάθαμε ότι, εμείς οι παλιάτσοι
Τα παιδιά με τα πλατιά χαμόγελα και τα μεγάλα μάτια
Τη χώρα τ' ουρανού της θάλασσας και του φωτός
Πρέπει να κυβερνάμε.

Ευάγγελος Κατεβάτης

Το ποίημα αυτό δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στις 7 Ιουλίου 1977 στην Ελληνοκαναδική εφημερίδα ΠΑΤΡΙΣ του Βανκούβερ, Βρετανική Κολομβία, Καναδά

.....

Related Posts:

- Το Μήνυμα
- 13. Η κραυγή της καρδιάς
- Σ' ένα γιασεμί
- Η ασπίδα της Αθηνάς
- Δημήτρης Ευστρατιάδης

Οι Άλλοι

Feb 18, 2011 02:45PM

Γιώργος Νικολόπουλος

«Και οι άλλοι;» ρώτησες. «Τι κάνουν οι άλλοι;»

«Οργώνουμε», σου απάντησαν. «Σπέρνουμε. Θεριζουμε. Γυρίζουμε τη μυλόπετρα. Μέχρι το επόμενο πρωί. Και πάλι οργώνουμε. Σπέρνουμε. Θεριζουμε. Γυρίζουμε τη μυλόπετρα. Μέχρι το επόμενο πρωί. Και πάλι. Μέχρι το επόμενο πρωί. Μέχρι το πρωί. Μέχρι το τελευταίο πρωί».

Χαμογέλασες ικανοποιημένος.

«Προπαντός, να μην ξεχνάνε τη μυλόπετρα», μου είπες. «Αυτό να τους πεις. Όσο είναι δεμένοι στη μυλόπετρα, δεν έχουν να φοβούνται τίποτε».

Σκέφτηκες για λίγο. «Ούτε κι' εμείς», συμπλήρωσες. «Ούτε κι' εμείς έχουμε να φοβόμαστε τίποτε. Όσο είναι δεμένοι στη μυλόπετρα».

© Γιώργος Νικολόπουλος

.....

Related Posts:

- Αγωνίζομαι για μια ιδέα...
- 3. Περί Σονέτου
- Το Ανθρωπάκι
- 4. Ο Κραταιός Νόστος
- Η λέξη που αρχίζει από "Μ"

Αν θέλεις να μου κλέψεις ένα στίχο

Feb 18, 2011 07:45PM

Χάρης Μελιτάς

Αν θέλεις να μου κλέψεις ένα στίχο
μη διστάσεις.

Οι στίχοι δεν κοστίζουν ακριβά.
Δεν βγαίνουν σε σκληρές δημοπρασίες
σαν πίνακες αυθεντικοί, σαν είδωλα ειδώλων.
Το ποίημα βγαίνει δωρεάν, όπως ο ήλιος
ανάβει τα καντήλια με τις μνήμες
χαράζει μονοπάτια στις ψυχές
κι ερώτων ρύμες.

Το ποίημα στέκει μοναχό, όπως ο βράχος
γίνεται άμμος με τα χρόνια να πατήσεις
χίλια λιμάνια ξέρει να σου πει
αν το ρωτήσεις.

Γι' αυτό σου λέω, φίλε, μη φοβάσαι.
Έλα το βράδυ να μου κλέψεις ένα στίχο.
Αρκεί να μην το κρύψεις στο σεντούκι.
Να βγεις στους δρόμους, να τον τραγουδήσεις.

Χάρης Μελιτάς

.....

Ονειρών και Μνήμης Γωνία

Feb 19, 2011 07:52PM

Χάρης Μελιτάς

*Α' Βραβείο Διαγωνισμού
"Ποιητής Ψηφίζει Ποιητή"
Διεθνούς Ποιητικού Συνεδρίου Θάσου 2009*

Αύριο κηδεύουμε ένα παλικάρι.
Στην Παλαιστίνη, στο Ιράκ, στο Βιετνάμ
στην Κύπρο, στο Θιβέτ, στη Νικαράγουα
στην Πράγα, στο Σνατιάγο, στη Μαδρίτη
στο Βελιγράδι, στο Μπουένος Αιρες
στο Σύνταγμα, στα Γιούρα, στο Γουδί,
στην Αφρική ή στην Ασία - έχει καμία σημασία;

Αύριο κηδεύουμε ένα παλικάρι.
Καταμεσής της γάζας τ' ουρανού -
Ονειρών και Μνήμης γωνία.
Εκ δεξιών του Χριστού.
Εξ αριστερών του Σωκράτη.
Εκτός των σφυγμών του καιρού.

Πέραν των κελευσμάτων του κόσμου.
Διάγνωση; Εγκαύματα τρίτου βαθμού.
Άγγιξε του ήλιου της δικαιοσύνης
το νοητό - ο ανόητος
είπαν το βράδυ στην τηλεόραση.
Όμως εμείς, πιστεύουμε θ' αναστηθεί.
Την τρίτη μέρα, κατά τας γραφάς.

Χάρης Μελιτάς

.....

Related Posts:

- 13. Η κραυγή της καρδιάς
- Περιπατητής
- Άρκον που νάρτη η Δευτερικά
- Εμείς οι παλιάτσοι
- Ζωή και Αθανασία

Σ' ένα γιασεμί

Feb 20, 2011 01:21AM

Ευαγγελία Αγγελική Πεχλιβανίδου

Το μικρό γιασεμί το τρύγησαν
μεσ' απ' τους μπαξέδες.
Μην κλαις, μικρούλι γιασεμί.
Η ζωή σου ανήκει σ' όλους
τους δυστυχισμένους
που ζητούν τη μυρωδιά σου
Το άρωμά σου είν' ο Γολγοθάς σου
Η ευωδιά σου ο Τάφος σου
και η Ανάσταση
Η ζωή σου ανήκει στη Ζωή!

Ευαγγελία Αγγελική Πεχλιβανίδου

από τη συλλογή της συγγραφέα "Ύμνος στην Κόρη των ματιών"
με τίτλο "Σ' ένα γιασεμί".

Το μελοποίησε ο μουσικοσυνθέτης **Δημήτρης Θέμελης**
και ακούστηκε στην πρόσφατη παρουσίασή του βιβλίου της.

Στο πιάνο ήταν ο **Κωνσταντίνος Γκαρίπης**, Μουσικός
(Καλαμαριώτης, φοιτητής)

Τραγούδησε ο **Θεόδωρος Βουτσικάκης**,
τελειόφοιτος Νομικής (Καλαμαριώτης και εγγονός του ποιητή
Θεόδωρου Βουτσικάκη)

στη χορωδία της **Μητρόπολης Καλαμαριάς**

Ο **Δημήτρης Θέμελης** γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1931 και
είναι γιος του ποιητή Γιώργου Θέμελη. Απόφοιτος του Κρατικού
Ωδείου Θεσσαλονίκης -βιολί και θεωρητικά- συνέχισε με
υποτροφία (DAAD) τις σπουδές του στο Μόναχο: βιολί με τον
καθηγητή Kurt Stiehler και Μουσικολογία, Βυζαντινολογία και
Αρχαία Ιστορία στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου, απ' όπου
αποφοίτησε ως διδάκτωρ της Φιλοσοφικής Σχολής.

Διετέλεσε διευθυντής του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης
(1971-1985), και από το 1985 καθηγητής Μουσικολογίας στο
Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου
Θεσσαλονίκης, του οποίου διετέλεσε πρόεδρος επί τέσσερις
θητείες. Επίσης διετέλεσε κοσμήτορας της Σχολής Καλών

Τεχνών του ΑΠΘ και πρόεδρος της καλλιτεχνικής επιτροπής της
Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης. Από το Σεπτέμβριο του
1998 είναι ομότιμος καθηγητής του ΑΠΘ.

Το 1990 τιμήθηκε από την Μουσική Εταιρεία Βορείου Ελλάδος
με το "χρυσό βραβείο" μουσικής προσφοράς.

Πραγματοποίησε πολλές διαλέξεις και συμμετείχε σε διεθνή
μουσικολογικά συνέδρια. Έχει πολυάριθμες δημοσιεύσεις,
μεταξύ άλλων για την ελληνική μουσική (έντεχνη και
παραδοσιακή) για τη διδακτική του βιολιού κ.α. Από τα νεανικά
του χρόνια ασχολείται επίσης με τη σύνθεση, ωστόσο το
μεγαλύτερο μέρος των έργων του το συνέθεσε τις δύο τελευταίες
δεκαετίες, στις οποίες διαμόρφωσε μια δική του μουσική
γλώσσα. Συνθέσεις του έχουν παιχτεί στην Ελλάδα και το
εξωτερικό.

Έγραψε μεταξύ άλλων:

- τέσσερις Συμφωνίες, ένα Συμφωνικό Δίπτυχο, δύο
Συμφωνιέτες για ορχήστρα εγχόρδων
- πέντε Κοντσέρτα με ορχήστρα (για βιολί, για βιολοντσέλλο,
για βιόλα, για κοντραμπάσο και για Φαγκότο)
- 18 Κουαρτέτα εγχόρδων, Κουϊντέτο εγχόρδων
- Κουαρτέτο για φλάουτο, όμποε, κόρνο και φαγκότο, τρια
Κουαρτέτα Σαξοφώνων
- τέσσερα Τρίο με πιάνο, Τρίο για δυο βιολιά και βιόλα
- τραγούδια για φωνή και πιάνο, τραγούδια με ορχήστρα
εγχόρδων, χορωδιακά
- έργα για διάφορα σόλο οργανα

.....

Related Posts:

- Η λέξη που αρχίζει από "Μ"
- Ζωή και Αθανασία
- Έξι μέρες στο νησί του μαρτυρίου
- Σφάλματα και Πικρές Αλήθειες
- Το παράθυρο της ποίησης

Περιπατητής

Feb 20, 2011 07:57PM

Ελισσάβετ Χαρταβέλλα

βραβείο 5ου Πανελληνίου Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Μαντινάδας,
Ποίησης & Σεναρίου, καλοκαίρι του 2010, που διοργάνωσε
ο Εκπολιτιστικός Σύλλογος Χαρκίων
του Δήμου Αρκαδίου, Νομού Ρεθύμνης

Έδωσε ο ήλιος

παίρνοντας μαζί του

το υπέρλαμπρο φως του

κι όλοι γέρνουν στην πουπουλένια τους κλίνη

εκτός από 'κείνον,

που περιπλανιέται ακόμη

σ' απάτητα λημέρια
και φαντάζει πλούσιος
μες στην ένδειά του,
μαζεύοντας κοχύλια
από τα μάτια του κόσμου.

Ελισσάβετ Χαρταβέλλα

.....

Related Posts:

- Χωριό μου
- Η Τέχνη του Λόγου
- Παράνοια και ηληθιότητα
- 13. Η κραυγή της καρδιάς
- Εμείς οι παλιάτσοι

“Πλύνε τα Δόντια σου”, Είπες

Feb 21, 2011 01:56PM

Γιώργος Νικολόπουλος

«Πλύνε τα δόντια σου», είπες. «Με την καινούργια μας αστραφτερή οδοντόκρεμα, με ενεργό φθόριο και οξειδίο τιτανίου, που θα τα κάνει να γυαλίζουν σαν καθρέφτες.

Λούσε τα μαλλιά σου. Με το υπέροχο σαπούνι με άρωμα αμύγδαλου, φασκόμηλου και άγριας λεβάντας, για να γίνουν πλούσια, πυκνά και στιλπνά.

Άλειψε το κορμί σου, με το νέο συναρπαστικό αφρόλουτρο με βότανα, αργιολούλουδα και σπάνια μεταλλικά άλατα».

«Και η ψυχή μου;» σε ρώτησα. «Τι θα μου δώσεις για να καθαρίσω την ψυχή μου;»

Με κοίταξες απολογητικά. «Δυστυχώς τέτοια προϊόντα δεν έχουμε», μου απάντησες. «Δεν υπάρχει αρκετή ζήτηση».

© **Γιώργος Νικολόπουλος**

.....

Related Posts:

- Παγωτό χωνάκι!
- Ένας χαρταετός στο Μανχάτταν
- Δημήτριος Παπαρηγόπουλος Ποιητής, θεατρικός συγγραφέας, μελετητής και εξεγερμένος
- Έθιμα του χωριού
- Σφάλματα και Πικρές Αλήθειες

14. Στην Τασκένδη...

Feb 21, 2011 07:26PM

του Γιάννη Λιάσκου

Στο δεύτερο αυτό μικρό αφιέρωμα στους Έλληνες πολιτικούς πρόσφυγες που έζησαν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους σε χώρες του, πάλαι ποτέ, ανατολικού μπλοκ, μέσα πάντα από τη διήγηση του συμπάρικου **Δημήτρη Τσιαούση** και τις σελίδες των τριών ανέκδοτων βιβλίων του για την εθνική αντίσταση και τον ελληνικό εμφύλιο, θα ρίξουμε φως και θα μάθουμε από πρώτο χέρι για τον τρόπο ζωής στην πρωτεύουσα μιας ασιατικής σοβιετικής δημοκρατίας, την Τασκένδη, τις δεκαετίες του '50 και του '60.

«Η Τασκένδη, πρωτεύουσα του Ουζμπεκιστάν και της Μέσης Ασίας», γράφει ο Δημ. Τσιαούσης, «έχει πληθυσμό 2,5 εκατομμύρια, το 50% Ουζμπέκοι και 50% διάφορες άλλες εθνικότητες της Σ. Ένωσης και του εξωτερικού. Είναι μια πάρα πολύ όμορφη πόλη με πολύ πράσινο και πολλά νερά. Είναι η πόλη που αγάπησα, εκεί έζησα τα 24 καλύτερα χρόνια της ζωής μου, εκεί έμαθα απταίστως τη ρωσική γλώσσα, εκεί τελείωσα το γυμνάσιο, έμαθα τέχνες, μορφώθηκα πολιτικά και τεχνικά. Εκεί τελείωσα το βραδινό Πανεπιστήμιο του Μαρξισμού-Λενινισμού, εκεί έβγαλα το Ινστιτούτο Μηχανολογίας με άριστα, παντρεύτηκα, δημιούργησα οικογένεια, γι αυτό και αγάπησα αυτή την πόλη.

Στην Τασκένδη φτάσαμε στις 23 Νοέμβρη 1949, αντάρτες όλοι του Δημοκρατικού Στρατού και εγκατασταθήκαμε μέσα στην πόλη με την ταξιαρχία μας. Η υποδοχή που μας έγινε από τους Σοβιετικούς ήταν εξαιρετική, δεν μπορούσε να είναι καλύτερη. Τον στρατώνα που μέναμε τον ονομάσαμε «8η Πολιτεία». Βρήκαμε τα κρεβάτια καινούργια, στρωμένα, πυτζάμες, παντόφλες, πετσέτες και εσώρουχα, ενώ το πρωί μας έδωσαν από άλλη μια αλλαξιά εσώρουχα και δυο κοστούμια, ένα επίσημο και ένα καθημερινό. Μας δώσανε παλιά χειμωνιάτικα, σκαρπίνια, γαλότσες και ό,τι άλλο χρειάζεται ένα άτομο.

Τις επόμενες εβδομάδες φέρανε καλούς δασκάλους και μας μαθαίνανε τη ρωσική γλώσσα ενώ δήλωσε ο καθένας από μας τι ειδικότητα ήθελε να μάθει. Οι Σοβιετικοί διαθέσανε τους πιο καλούς δασκάλους και μετά από τρία χρόνια όλοι οι Έλληνες δεν χρειάζονταν διερμηνέα, μάθανε τη γλώσσα πολύ καλά.

Και στους τόπους εργασίας οι Σοβιετικοί εργάτες και τα στελέχη με ευχαρίστηση μας βοηθούσανε στη γλώσσα και στην τέχνη. Είχαμε την ολόπλευρη βοήθεια των Σοβιετικών ανθρώπων, όλοι τους δείζανε τη ντομπροσύνη τους, το διεθνισμό τους, τον πολιτισμό τους.

Παρά τα λάθη που έκανε το ΚΚΕ, πήρε και μια θετική απόφαση, να παροτρύνει τους αγωνιστές στη μόρφωση, στις τέχνες και να ανεβάσει το μορφωτικό και κοινωνικό τους επίπεδο. Το κόμμα, με τη βοήθεια της Σοβιετικής Κυβέρνησης, άνοιξε τις πόρτες της μόρφωσης και της τέχνης διάπλατα. Σύνθημά του ήταν: «Να κατακτήσουμε τα κάστρα της επιστήμης, μόρφωσης και τέχνης» και αυτό το πέτυχε σε μεγάλο βαθμό.

Στη Σοβιετική Ένωση, τότε, οι φοιτητές παίρνανε κρατικό μηνιαίο επίδομα, τον πρώτο χρόνο 35 ρούβλια και τον τέταρτο, 45 ρούβλια, που έφταναν για φαγητό, ενώ τα βιβλία ήταν δωρεάν.

Στα μεγάλα εργοστάσια βιομηχανίας, σαν αυτό που δούλεψα ως διευθυντής τμήματος, παραδίδαμε στο κράτος 2.500 τρακτέρ το μήνα και δυο φορές το χρόνο όλοι οι μηχανολόγοι έδιναν εξετάσεις, αφού μελετούσαν συνεχώς τεχνολογικά βιβλία, για να μένουν ενημερωμένοι στις νέες τεχνολογικές εξελίξεις και εάν αποτύγχαναν, έχαναν το πόστο τους.

Από το 1949 που βρεθήκαμε στην Τασκένδη μέχρι το 1957, η ζωή δεν ήταν πλούσια, ούτε φτωχή. Όλος ο κόσμος ζούσε μια κανονική ζωή, χωρίς παρανομίες και εγκλήματα, χωρίς ναρκωτικά. Μια ζωή χωρίς άγχος για το αύριο, χωρίς ανεργία. Όσοι τελείωναν διάφορα ιδρύματα, διορίζονταν. Υπήρχε μεγάλος αλληλοσεβασμός στους ανθρώπους. Υπήρχαν δωρεάν βρεφικοί σταθμοί, παιδικοί, σχολεία, γυμνάσια, τεχνικές σχολές, ισοτιμότητα, πανεπιστήμια, όλα δωρεάν. Επίσης ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, νοσοκομεία, σανατόρια, αναπαυτήρια εξοχικά, όλα του κράτους, δωρεάν. Το κράτος έδινε διαμερίσματα σε όλους, δεν υπήρχαν άστεγοι. Δεν υπήρχε διαφθορά, κλεψιά, μέσον, σε όλα τα πόστα τοποθετούνταν άτομα με ικανότητες.

Κι όλα αυτά μέχρι το 1957, γιατί τότε ο Χρουστσόφ αλλάζει όλη την ηγεσία, όλα τα κομματικά στελέχη και διόρισε στη θέση τους νέα στελέχη χωρίς κομμουνιστική ιδεολογία και συνείδηση. Καριέριστες που καρπώθηκαν υλικά και κοινωνικά οφέλη και σιγά σιγά άρχισε η διαφθορά των στελεχών, οι δωροδοκίες, οι γνωριμίες και τα επακόλουθα. Τα τρόφιμα, τα ρούχα, τα είδη πρώτης ανάγκης δεν ανέβηκαν καθόλου στα 24 χρόνια ζωής, παρά μόνο επί Χρουστσόφ, το 1960 φτάσανε οι ανατιμήσεις το 100%! Το ξεθεμελίωμα των μεγάλων σοσιαλιστικών κατακτήσεων άρχισε με το διαβόητο 20ό Συνέδριο του 1956, για να ολοκληρωθεί πριν από 10 χρόνια».

.....

Related Posts:

- Δημήτρης Ευστρατιάδης
- Παγωτό χωνάκι!
- Έξι μέρες στο νησί του μαρτυρίου
- Η συρρίκνωση της γλώσσας μας
- Σφάλματα και Πικρές Αλήθειες

15. 'Με τα μάτια της ψυχής μου'

Feb 22, 2011 07:40PM

του Γιάνη Λιάσκου

Μια νέα ποιητικής συλλογή που έχει τίτλο «**Με τα μάτια της ψυχής μου**», η οποία περιέχει μια σειρά λυρικών στοχασμών υπό μορφή ποιημάτων, της **Βάσως Αποστολοπούλου-Τσιμοπούλου** από την Αθήνα παρουσιάστηκε στη Μεμβούρνη.

Δεν έχω γνωρίσει προσωπικά την ποιήτρια, μπορώ όμως να πω ότι μου δόθηκε η ευκαιρία, μελετώντας τα ποιήματά της, μια και είχα την επιμέλεια αυτής της έκδοσης, να διεισδύσω στον πλούσιο και ειρηνικό, εσωτερικό της κόσμο, να σεργιανίσω στο καταπράσινο και γεμάτο ομορφιά περιβάλλον των συναισθημάτων της, να γνωρίσω μια μετρημένη, χαμηλών τόνων, ευγενική ψυχή

που κατορθώνει να απεικονίσει πιστά και να μετουσιώσει σε λόγο και τέχνη όλα όσα αισθάνεται.

Όπως είναι γνωστό, τίποτα δεν εκφράζει καλύτερα, ζωηρότερα και πιστότερα ένα λαό, όσο η λογοτεχνία του, ο καθρέφτης, δηλαδή, του πνευματικού πολιτισμού κάθε έθνους. Και καμιά άλλη μορφή τέχνης δεν ολοκληρώνει τόσο άμεσα και απόλυτα τον δημιουργό της όσο η ποίηση.

Στην ποίηση της Βάσως Αποστολοπούλου-Τσιμοπούλου η έμφυτη εσωτερική της παρόρμηση και ειλικρίνεια και η άνεση που χαρακτηρίζει τις φραστικές της διατυπώσεις συναντώνται σε κάθε ποιήματά της, πιστοποιώντας έτσι πως πρόκειται για ένα ξεχωριστό και προικισμένο άτομο που τραγουδάει τους πόνους και τις χαρές της ζωής, εκφράζοντας ταυτόχρονα την εσωτερική της διάθεση.

Η αγάπη και ο έρωτας που αποτελούν τα ευγενέστερα συναισθήματα του ανθρώπου, η φύση που υμνείται άλλοτε με χαρούμενους ανοιξιότικους τόνους κι άλλοτε με μελαγχολικές φθινοπωρινές πινελιές, η έμφυτη φιλοπατρία και η μεγάλη ευαισθησία της για ό,τι αφορά την τιμή και τη δόξα της χώρας της και την κληρονομιά της, και τα ξενιτεμένα αδέρφια που βιώνουν κάθε είδους δυσκολία στην ξένη γη, είναι μερικά, μόνο, από τα θέματα που κυριαρχούν στην λυρική ποίησή της.

Αλλά και οι θαυμάσιες περιγραφές και εικόνες για τα νεανικά της χρόνια, η αγάπη στον συνάνθρωπο, τον μετανάστη, τον άνθρωπο της σημερινής εποχής μας, συμπληρώνουν το ευρύ φάσμα της θεματολογίας της.

Τα ποιήματα της συλλογής «Με τα μάτια της ψυχής μου», αποτελούν ένα κρυφομίλημα της ποιήτριας με την ίδια την ψυχή της και την τέχνη της. Τα διαποτίζει μια ακαθόριστη αισθητική συγκίνηση για την ιδέα του καλού, του ωραίου και του αληθινού, μια γνήσια λυρική διάθεση, μια ανάγλυφη ζωγραφική περιγραφικότητα διανοημένη με την υπερευαισθησία της ψυχής της.

Το λεξιλόγιό της δεν είναι το καθημερινό, το τετριμμένο, αλλά το σπάνιο και αμεταχείριστο, που διατηρεί την πρωταρχική του αγνότητα και φρεσκάδα και διακρίνεται για την απλότητα και τη φυσικότητά του.

Η ποιήτρια γράφει απλά, κατανοητά, δίχως τους γρίφους, τα κρυμμένα μηνύματα, τους δυσνόητους στίχους και τις αλληγορίες που συναντούμε συχνά στην ποίηση της λεγόμενης μοντέρνας τεχνοτροπίας.

Η γραφή της Βάσως Τσιμοπούλου πλησιάζει τον αναγνώστη, με την ευγένεια και την ευαισθησία που την διακρίνουν, αλλά και με τον ρομαντισμό της που καταργεί τη λογική και βασίζει τα πάντα στο συναίσθημα.

Πρωταρχική σημασία για την ποιήτρια έχει το αίσθημα, η φαντασία, η απόλυτη ελευθερία, ο ρεμβασμός, η έξαρση της ψυχής. Γι αυτό και καταφεύγει στη μοναξιά, στη φυγή, στην αναπόληση αλλοτινών εποχών, στη μετατόπιση προς τους μακρινούς τόπους, στην μυστικοπαθή νοερότητα της ανάβαση ώσπου η ψυχή να ενωθεί με τον Θεό και το άπειρο.

Την ποιήτρια συγκινεί, επίσης, ιδιαίτερα και ο πόνος, ο καημός του ξενιτεμένου. Συμπάσχει μαζί του, συμμερίζεται την βασανιστική του νοσταλγία για την πατρίδα, το αιώνιο όνειρό του γλυκού γυρισμού, τις επίμονες θύμησες που κλωθογυρίζουν καθημερινά και κατακλύζουν το είναι του.

«Όταν πέφτει η βραδινή πορφύρα,
Πατρίδα, σε θυμάμαι, όπου και να 'μαι», γράφει,

«εδώ στην ασημόφεγγη ερημιά, σε ξένη χώρα, σε θυμάμαι τώρα...
Ο δρόμος ατέρμονος, ακαθωτός, φλογισμένος ο ορίζοντας,
απ' τη δουλειά γυρίζοντας σε θυμάμαι...».

Η ποίηση της Βάσως Αποστολοπούλου-Τσιμποπούλου,
συμπερασματικά, θα έλεγα ότι είναι πηγαία, μελωδική,
απεικονίζει την ελληνική ζωή μέσα στα ηθογραφικά της πλαίσια,
με στιχουργική μαεστρία και λυρική τρυφερότητα και πηγάζει
πραγματικά μέσα από «τα μάτια της ψυχής της».

του Γιάννη Λιάσκου

.....

Related Posts:

- Αλέκος Ν. Αγγελίδης
- Δημήτρης Ευστρατιάδης
- Στιχουργική
- Έλληνες - Ξενιτιά
- 8. Γιώργος Καναράκης: ο γλωσσολόγος

Στους Ήχους της Καρδιάς

Feb 23, 2011 11:59PM

“Στου ήλιου τη φωτιά, στου φεγγαριού τ' αμόνι
Μελαψοί φαντασιόπνευστοι μαστόροι
Τους παλμούς σου πετάλωνα, ω καρδιά
Με ουράνια τόξα κι' αστροκαρφιά.”

© Michael Pais

.....

Related Posts:

- Έπος λευτεριάς
- Γιατί απέτυχαν στην πράξη οι “Σημαιοφόροι” της Αγάπης;
- Η Ελληνικότητα στην Ομογενειακή Λογοτεχνία των Αντιπόδων: Σταθερές και Μεταβλητές
- Η Τέχνη του Λόγου
- Out, in search of Father...

Ο Κωσταντής

Feb 24, 2011 05:28PM

Αλέκος Αγγελίδης

Από νωρίς τοιμάστηκε του Κωσταντή η μάνα,
να πάει φαί στο γιόκα της πέρα στο Μαυρονέρι.
Εκεί είχε τα πρόβατα, του κοπαδιού τη στάνη,
που ήταν η δέση του νερού ανάμεσα στα βράχια.
Παίρνει μισούρι πήλινο κι απ' όξω σκαλισμένο,
με μπόλικα μπογιατιστά λουλούδια στολισμένο.
Ήταν βαθύ και όμορφο του Κωσταντή το πάτο.
Απ' όλα το καλύτερο πού 'χε στο σπιτικό της.
Σ' αυτό μικρόν του τάιζε και ήτανε δικό του.
Το γέμισε ζεστό φαί, που άρεσε στο γιο της
και μέσα το σταυρόδεσε σε κάτασπρη πετσέτα,
μαζί με αχνιστό ψωμί, ζεστό-ζεστό απ' το φούρνο.

Δίπλωσε και τα ρούχα του, τα 'τοίμασε και κείνα
κι ανάλαφρα τα τύλιξε σε μια φαρδιά μαντίλα.
Από βραδίσ τα έπλυνε, τα άπλωσε στον κήπο,
για να στεγνώσουν στη δροσιά, να μην τα κάψει ο ήλιος
και να μοσχομυρίσουνε απ' της αυλής τα άνθη,
πού 'χε φυτέψει ο Κωσταντής κι αυτή τα περετούσε.
Τα έσκαβε, τα πότιζε και τά 'χε συντροφιά της.
Πιάνει γεμίζει το σταμνί κρύο νερό απ' τη στάμνα,
να πει ο γιος της στο μαντρί, τη δίψα του να σβήσει.

Μα, πριν να βγει απ' την αυλή, πριν φύγει απ' το σπίτι,
σε πέτρα παραπάτησε και σπάζει το λαγίνι.
Ζητά απ' τη γειτόνισσα να πάρει το δικό της.
-Δεν τό 'χω εδώ θεια-Χρίσταινα, της απαντά εκείνη.
Το πήρανε νωρίτερα με κρύο νερό στ' αλώνι.
Μ' αν θες καρτέρα δυο λεφτά, να πάω να στο φέρω.
-Πήγαινε, αν θέλεις Μαριγώ, να έχεις την ευχή μου
κι εγώ εδώ σε καρτερώ. Μα βιάσου. Μην αργήσεις.
Εκεί στις γέρικης μουριάς εκάθισε τη ρίζα
κι αφήκε δίπλα το φαί και παρακεί τα ρούχα
και στον κορμό ακούμπησε την πλάτη η κακομοίρα.
Ένα λεφτό δεν πέρασε και την επήρε ο ύπνος.
Ύπνος βαρύς, παράξενος, μ' ονειράτα γιομάτος.

Είδε πως ήρθε από μακριά άγνωστος καβαλάρης.
Ψηλός, μαύρος, παράξενος, στα σκούρα φορεμένους.
Ξεπέζεψε απ' τ' άλογο και σίμωσε κοντά της.
-Έρχομαι, λέει, από μακριά και είμαι διψασμένος.
-Αν θες να πεις κρύο νερό, του απαντά εκείνη,
περίμενε ένα λεφτό να φέρουν το λαγίνι.
Εδώ στην πέτρα σκόνταψα κι έσπασα το δικό μου.
Τώρα όπου νά 'ναι έρχεται η Μαριγώ απ' τ' αλώνι ...
Μα πες μου ξένη για πού πας, ποιο είναι τ' όνομά σου;
-Για τ' όνομά μου μη ρωτάς, της απαντά ο ξένος.
Με στέλνουνε προξενητή μακριά απ' άλλα μέρη ...
-Κόρες δε μ' έδωσε ο Θεός, του λέει η γριούλα,
γι' αυτό δεν περιμένω εγώ προξενητές στο σπίτι.
Κάτσε αν θες να πεις νερό και άιντε στο καλό σου.
Σύρε που έχει κοπελιές. Εκεί σε περιμένουν.
-Τις κοπελιές μη σκέφτεσαι κι άσ'τες να περιμένουν.
Εγώ τρεις μέρες περπατώ κι έρχομαι δω για σένα.
Φέρνω μεγάλη προξενιά για το μοναχογιό σου.
Του Κωσταντή μαθεύτηκε η λεβεντιά στη χώρα
και τον ζητούνε σώγαμπρο σ' απέραντο τσιφλίκι.

-Ο Κωσταντής είναι μικρός για προξενιές ακόμα.
Κι ύστερ' αν φύγει αυτός μακριά και πάει γαμπρός στα ξένα,
πού θα μ' αφήσει μοναχή και έρημη εμένα;
-Αυτά κυρά μου που μου λες είναι λόγια χαμένα.
Τα προξενιά κλειστήκανε, παντρεύεται ο γιος σου.
Ράγισε η δόλια της καρδιά και είπε λυπημένα.
-Ο Κωσταντής πώς δέχτηκε έρημη ν' απομείνω;
Αν θα μου φύγει μακριά, εγώ τι θ' απογίνω;
Την πήρε το παράπονο και σκέπασε τα μάτια.
Μα όταν τα ξεσκέπασε, αντίκρισε με φρίκη
να τριγυρνά μες στην αυλή το άλογο του ξένου,
τα χόρτα να τσαλαπατά, να τρώει τα λουλούδια.

Όρμησε τότε η γριά, το άλογο να διώξει,
μ' ακούστηκε του Κωσταντή η φωνή να την μαλώνει,
που είχε έρθει απ' το μαντρί κι ήταν εκεί κοντά της.
-Μην το πειράζεις μάνα μου το άλογο του ξένου.
Σαν τι τα θες τα λούλουδα αφού εγώ θα φύρω;
Κι όρμησε μ' ένα πήδημα κι ανέβηκε στη σέλα.
Δίπλα κι ο ξένος πήδησε και άρπαξε τα γκέμια
και τ' άλογο οδήγησε προς της αυλής την πόρτα.

-Παιδί μου, λέει η μάνα του με δακρυσμένα μάτια,
εγώ σου έφερνα φαί. Έλα να φας πριν φύγεις.
Εδώ έχω τα ρούχα σου, πάρτα κι αυτά μαζί σου.
Εψές το βράδυ τά 'πλυνα, τα ετοίμασα ν' αλλάξεις.
-Κράτα μάνα μ' το πιάτο μου, κράτα και τα σκουτιά μου,
αυτά να τά 'χεις συντροφιά σαν μείνεις μοναχή σου.
Εκεί που πάω τώρα εγώ, ρούχα, φαί δε θέλω.
Πάω σε σπίτι ονομαστό, σ' απέραντο τσιφλίκι.

Πήρε τα ρούχα η μάνα του, το σκαλιστό το πιάτο
κι έτρεξε έξω απ' την αυλή τ' άλογο να προλάβει,
στον Κωσταντή που έφευγε τα χέρια να τα δώσει.
Ο ξένος όμως θύμωσε και άρπαξε το πιάτο,
το πέταξε με δύναμη και τό 'σπασε στην πέτρα.

Ο κρότος αντιβούισε φριχτός στ' αυτά της μάνας
κι απότομα την ξύπνησε απ' το βαρύ του ύπνο.
Μόλις η δόλια ξύπνησε και άνοιξε τα μάτια,
η ταραγμένη της καρδιά εγίνηκε κομμάτια.
Σπαραχτικά και πένθιμα χτυπούσε η καρδιά.
Κι ήταν ο χτύπος της μικρός, φαρκάκι η φωνή της.

Πετάχτηκε η Χρίσταινα κι έτρεξε προς το δρόμο
να πάει στη γειτόνισσα να μάθει τι συμβαίνει.

Οι χωριανοί ανάστατοι τρέχανε προς το ρέμα,
να παν να δούνε το κακό που βρήκε το χωριό τους.
Την ώρα εκείνη γύριζε κι η Μαριγώ απ' τ' αλώνι
κι έφερε στη θεια-Χρίσταινα το μικρολαγινάκι.

-Τι στέκεις έτσι Μαριγώ με το σταμνί στο χέρι;
φωνάζει ένας χωριανός που έτρεχε στο δρόμο.
Τρέξε να βρεις τη Χρίσταινα, κοντά της να καθίσεις.
Το Μαυρονέρι έσπασε, γκρεμίστηκε η δέση
και έπνιξε τον Κωσταντή μ' όλο του το κοπάδι.
Δεν ήξερε ο καψερός ότι η γριά ήταν μέσα
εκεί στη ρίζα της μουριάς κι άκουσε τη φωνή του.

Έσκουξε η μάνα η άμοιρη και σπάραξε ο τόπος,
σαν ένιωσε κατάκαρδα του χάρου τη σαίτα.
Πήρε τις στράτες κλαίγοντας, βαριά μοιρολογώντας.
Τα ρούχα είχε αγκαλιά και το φαί στα χέρια.
Τον Κωσταντή της φώναζε, τον μικροτραγουδούσε

-Παιδί μ' το μαύρο τ' όνειρο δεν ήταν αρραβώνας,
δεν ήταν γάμος και χαρά, όπως μου είπε ο ξένος.
Γύρνα παιδί μου να σε δω, έλα να σε φιλήσω.
Γύρνα παιδί μ' και πάρε με και μένανε μαζί σου ...

Τώρα η γριά η Χρίσταινα τρελή γυρνά στους δρόμους
και τραγουδά τον Κωσταντή, μοιρολογάει το γιο της.
Το σπίτι της ερήμαξε, χορτάρισε η αυλή της.
Τα λούλουδα αγρίεψαν και μπλέξανε σα δάσος
κι εκείνη στέκει, τα θωρεί με βλέμμα παγωμένο
κι απλώνει στα κλωνάρια τους του Κωσταντή τα ρούχα,
για να στεγνώσουν γρήγορα, να μοσμομυριστούνε.
Θέλει να τά 'χει έτοιμα όταν θα πέφτει ο ήλιος,
την ώρα που γυρίζουνε στις στάνες τα κοπάδια.
Τότε που θά 'ρθει ο Κωσταντής για να πλυθεί, ν' αλλάξει.

Όλη τη νύχτα καρτερεί το γιο της να γυρίσει.
Το πιάτο του κρατά ζεστό στις χόβολης την άκρη.
Μα ο Κωσταντής δεν έρχεται. Βουβή μένει η πόρτα.
Μόν' σαν χαράζει η αυγή και αχνοφέξει η μέρα,
τότε τα ρούχα του όμορφα με προσοχή διπλώνει
και βγαίνει η δόλια στην αυλή, κει στις μουριάς τη ρίζα,
απ' όπου ασταμάτητα τις στράτες αγναντεύει.
Κι αν δει στους δρόμους να περνά άγνωστος καθαλάρης,
τρέχει πίσω απ' τ' άλογο τα ρούχα να του δώσει.

Αλέκος Αγγελίδης

.....

Related Posts:

- Σφάλματα και Πικρές Αλήθειες
- Η ασπίδα της Αθηνάς
- Έξι μέρες στο νησί του μαρτυρίου
- Λεξιλόγιο Κιτριώτικης Ομιλουμένης
- Το Ανθρωπάκι